

Setembre 2020

PERE CASALDÀLIGA, ¿PROFETA?

1. A vegades anomenem “profeta” a un que ha previst i predit fets que més tard s’esdevindrien. D’aquí que alguns hagin tractat de “profeta” a Pere Casaldàliga, el bisbe català del Mato Grosso (Amazònia brasilera), perquè es va avançar al seu temps en temes com: el respecte degut per justícia als més pobres d’aquest món i a la naturalesa (ecologia); també en la necessitat de tenir una Església més senzilla i compromesa, etc. Tanmateix en una cosa es va equivocar: pel que fa a la forma de morir ell. Tenia el pressentiment que moriria assassinat (màrtir) com alguns dels seus companys sacerdots i molts altres camperols o “posseiros”. De fet, ha mort vell (92 anys), de malaltia i en un llit. Però ben poca importància té això que un endevini o no el temps i la forma de morir. L’important és el viure, i ell ha viscut servint fidelment Déu i els Pobres, les dues úniques coses que, segons ell, tenen un valor absolut: “Tot és relatiu, excepte Déu i els pobres”.

2. Després de treballar anys com a simple missioner, van proposar a Casaldàliga de ser bisbe d’aquella Missió. Ho va acceptar, però amb unes condicions que ell mateix es va imposar. Poeta com era, ho va expressar d’aquesta manera: “La teva mitra serà el capell de palla sertanejo, el sol i la lluna; la pluja i la serenor; la mirada dels pobres amb els quals camines i la mirada gloriosa de Crist, el Senyor. El bàcul serà la veritat de l’Evangeli i la confiança del teu poble en tu. El teu anell serà la fidelitat a la nova aliança de Déu llibertador i la fidelitat al poble d’aquesta terra. No tindràs altre escut que la força de l’esperança i la llibertat dels fills de Déu, ni usaràs altres guants que el servei en l’amor”. Pere Casaldàliga estava immers de ple en la Teologia de l’Alliberament d’una manera pragmàtica més que no teòrica, perquè ni va fer de professor de teologia ni va escriure’n cap tractat, però sí va esmerçar la seva vida a les grans Causes del Regne de Déu; va lluitar heroicament (per a exposar la pròpia vida) per l’alliberament integral de les persones, optant decididament pels pobres; i, això, inspirant-se en l’evangeli de Nostre Senyor Jesucrist. Deia: “Cal evangelitzar els rics i els pobres; però uns i altres només es podran evangelitzar optant pels pobres”. “Només una Església agenollada davant Jesucrist vivent en els pobres té la força per evangelitzar els rics”. També deia: “Crist no va ser un revolucionari, sinó un revolucionador de les persones, de la societat, de la religió i de la història”.

3. Pere Casaldàliga es mostrava bastant crític envers una Església massa institucionalitzada, sovint fincada en el poder i la riquesa i poc oberta als nous reptes del món i també de la mateixa Església, en temes com el celibat optatiu dels sacerdots i la possibilitat de l’ordenació de les dones i la renúncia al papat per motius d’edat o de salut.

Titllat de rebel, responia: *“Les meves rebel·lies i llibertats són fruit de la meua identificació amb l'Església, perquè me l'estimo i la voldria diferent. Puc criticar-la, perquè és també meua”. “L'Església és un simple instrument o una mediació al servei del Reialme de Déu. Només té sentit quan està al servei de la Humanitat: lliure, feliç, agermanada, esperançada”. També deia: “Atenció, perquè el pitjor no és perdre el tren de la Història, sinó perdre el Déu que viatja en aquest tren”.*

4. Si Déu s'ha “encarnat”, ara nosaltres no hem de voler “desencarnar-nos”, ans inserir-nos més i més en les realitats humanes. El cristianisme no és una nova religió, sinó un aprofundiment de la humanització segons el Projecte de Déu. Per això, a Casaldàliga li agradava de dir que *“el gran desafiament és humanitzar la humanitat, practicant la proximitat”. “Al final del camí em preguntaran: Has viscut? Has estimat? I jo, sense dir res, obriré el cor vessant de noms”. Ara bé: “Només estimo el proïsme en la mesura que –lliure, obert, solidari– surto a trobar-lo, acostant-me a ell i acostant-lo a mi”.*

5. Un dia van preguntar a Casaldàliga quin personatge de la Història voldria ser si tornés a néixer. Va respondre: *“Estic content amb les oportunitats que he tingut, les que Déu en la seva Providència m'ha donat. Ara bé: Posats a somniar coses, m'agradaria molt ser un Francesc d'Assís”. “Voldria tenir de sant Francesc: aquella pobresa alliberadora, aquella ecumènica i còsmica fraternitat, aquella compenetrada passió per Jesús –nen i crucificat–, aquella inviolable perfecta alegria”. “Hi ha pocs alumnes que aprenguin de veritat la sàvia bogeria del sant Evangeli, que coneguin Madona Pobresa i la Perfecta Alegria. Germà Francesc: el món s'ha envellit tant, que caldrà renovar-lo. Comptem amb tu i amb la germana Clara”.*

6. Semblantment a sant Francesc, que sovint es referia a Maria com la “pobrissona mare de Jesús”, Pere Casaldàliga també pensa en Maria com a dona de poble, senzilla i treballadora, a la llar de Natzaret: *“En el ventre de Maria, Déu s'ha fet home. I en el taller de Josep, Déu s'ha fet “classe”. Per a Casaldàliga, Maria és: “Germana pelegrina dels Pobres de Jahvè, Profetessa dels pobres alliberats, Mare del Tercer món, mare de tots els homes d'aquest únic món”.*

7. **Oració a Maria:**

Tu, la beneïda entre totes les dones:
ombra clara de Déu en tota creu humana,
divina cançó de bressol en tot somni humà...
Volem ser deixebles estimats,
oh Mestre de l'Evangeli!
Volem ser hereus de Jesús,
oh Mare, vida de la Vida!
(Pere Casaldàliga)

Recull de textos de Pere Casaldàliga

1

Jo moriré dempeus com els arbres.
Em mataran dempeus.
El sol, com un testimoni major, posarà el lacre
sobre el meu cos doblement ungit.
I els rius i el mar
es faran camí
de tots els meus desitjos,
mentre la selva estimada sacsejarà
les seves cúpules de joia.
Jo diré a les meves paraules:
No mentia cridant-vos.

Déu dirà als meus amics:
Certifico
que va viure amb vosaltres esperant aquest dia.

De cop, amb la mort,
es farà veritat la meva vida.
A la fi hauré estimat!

2

No facis de la fe cap agressió redemptora.
Fes-ne sempre un Sermó de Muntanya.
No siguis fiscal, ans testimoni.
Sigues *profeta*, més que no pontífex.

3

És tard,
però és la nostra hora.
És tard,
però és tot el temps
que tenim a mà
per fer el futur.
És tard,
però som nosaltres
aquesta hora tardana.
És tard,
però és matinada
si insistim una mica.

4

La meva Fe, ja fa temps, és l'Esperança.
I l'esperança cristiana
no és solament un "després" que ens ajuda a viure;
no és quelcom, sinó Algú.
La meva Esperança té nom i cognom: Jesucrist Ressuscitat.

5

La meva força i el meu fracàs...
Ets Tu, Jesús!
L'herència i pobresa meves i la meva justícia...
Ets Tu, Jesús!
La meva guerra i la meva pau,
i la meva lliure llibertat,
i la meva mort i vida...
Ets Tu, Jesús:
paraula dels meus crits,
silenci de la meva espera,
testimoni dels meus somnis,
creu de la meva creu,
raó de la meva esperança!

6

Jo, pecador i bisbe, em confesso:
de somniar amb l'Església
vestida només d'Evangelí i sandàlies;
d'obrir cada matí la finestra del Temps;
de parlar com un germà a un altre germà;
de no perdre el son, ni el cant ni el riure;
de cultivar la flor de l'Esperança
entre les teves nafres,
oh Ressuscitat!

CONVENT DE POMPEIA
(Diagonal, 450, tel. 93 416 18 12)

**Durant el mes de setembre
aquest any:**

Horari de Porteria:

De dilluns a dissabte: De 9h a 13h.

A les tardes la porteria restarà tancada.

Diumenges i festes: De 10h a 13h.

El nostre Santuari resta obert:

Dies feiners: De 6:30 a 13h, i de 18h a 20h.

Dissabtes: De 8h a 9h, i de 18:30h a 20h.

Diumenges: De 10h a 13:30, i de 18:30h a 20h.

Horari de Misses:

De dilluns a divendres (feiners): A les 7h, a les 8h i a les 19h.

Dissabtes i festes només civils: A les 8:30 i 19h.

Diumenges i festes de precepte: A les 10:30, 12:30 i 19h.

CONVENT DE L'AJUDA

(Carrer de Sant Pere Més Baix, 18 - tel. 93 319 00 87)

Durant el mes de setembre aquest any:

El nostre Santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda resta obert:

Dies feiners (de dilluns a divendres): De 8:30h a 13h.

Dissabtes: De 8:30h a 13h i de 19:30h a les 20:30h.

Diumenges: De les 9h a les 13h, i de les 19:30h a les 20:30h.

Horari de Porteria:

De dilluns a divendres (feiners): De 10h a 13h.

Dissabtes: De 10h a 13h.

Horari de Misses:

De dilluns a divendres (feiners): A les 9h.

Dissabtes i vigílies de festes de precepte: A les 9h i a les 20h.

Diumenges i festes de precepte: A les 9:30, 12h i 20h.

Els dissabtes, al final de la Missa de 9h: Pregàries i Goigs.

Per a casos familiars particulars, es pot demanar una Missa a les 20h.

